

Sygn. akt III C 14/23

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2023 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, III Wydział Cywilny, w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Alicja Przybylska
Protokolant:	stażysta Łukasz Jeziński

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2023 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy

**z powództwa (...) Bank (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.**

**przeciwko N. K.**

**o zapłatę**

oddala powództwo.

Sygn. akt III C 14/23

## UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 lipca 2019 roku, złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, (...) Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej N. K. kwoty 24.264,49 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 22.537,35 zł od dnia 20 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazano, że na podstawie ksiąg rachunkowych (...) S.A. stwierdzone zostało, że na dzień 19 czerwca 2019 roku figuruje w nich wymagalna i niespłacona wierzytelność banku przysługująca od pozwanej, wynikająca z czynności bankowej objętej umową na produkt pożyczka gotówkowa nr (...) z dnia 2 maja 2016 roku, na co składa się: należność główna – 22.537,25 zł oraz należność z tytułu odsetek naliczonych od dnia 19 czerwca 2019 roku – 1.727,14 zł. Dalsze należne odsetki od dnia 20 czerwca 2019 roku do dnia całkowitej spłaty należności głównej naliczane są od należności głównej w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Wierzytelność jest w pełni wymagalna. Mimo wezwania do zapłaty pozwana nie uregulowała swoich należności względem powódki. Strony podjęły próbę polubownego rozwiązania sporu, jednak nie przyniosła ona skutku. W tym stanie rzeczy pozew jest konieczny i uzasadniony.

Postanowieniem z dnia 12 września 2019 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie.

Pismem z dnia 18 listopada 2019 roku pełnomocnik powódki podtrzymał stanowisko w sprawie. Wskazał, że stosownie do zapisów umowy oraz zgodnie z art. 75c ustawy Prawo bankowe, w przypadku wystąpienia zawartych w tym przepisie

przesłanek, bank może wypowiedzieć umowę. Powód dokonał jej wypowiedzenia i stawiając w stan wymagalności całą wierzytelność zażądał spłaty należności. Termin wypowiedzenia biegł od dnia następującego po dniu doręczenia wypowiedzenia i wynosił 30 dni. Pomimo wysłania pisma na prawidłowy adres pozwanej, nastąpił zwrot przesyłki podwójnie awizowanej, z uwagi na nie podjęcie jej w terminie. Z upływem wyznaczonych 14 dni na odbiór przesyłki doręczenie należy uznać za dokonane. Termin wypowiedzenia upłynął w dniu 5 kwietnia 2019 roku. Dzień 6 kwietnia 2019 roku należy uznać za datę wymagalności roszczenia.

W dniu 8 grudnia 2019 roku Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z treścią żądania pozwu (ówczesna sygnatura akt III Nc 2435/19).

Postanowieniem z dnia 5 stycznia 2023 roku Sąd podjął postępowanie w sprawie, uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 8 grudnia 2019 roku i ustanowił dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej N. K. kuratora w osobie starszego asystenta sędziego Ewy Liszki, celem reprezentowania interesów pozwanej w sprawie z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. przeciwko N. K. o zapłatę.

Kurator pozwanej złożył odpowiedź na pozew, w której wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o przyznaniu kuratorowi wynagrodzenia według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew wskazano, że to strona powodowa powinna wykazać, że strony zawarły umowę pożyczki i że na jej podstawie pożyczkodawca oddał do dyspozycji pozwanej na czas oznaczony wskazaną w umowie kwotę środków pieniężnych oraz że pozwana nie wywiązała się z obowiązku terminowej spłaty pożyczki wraz ze wskazanymi w umowie należnościami i z tego tytułu powstało zadłużenie w dochodzonej pozwem kwocie.

Ze złożonych przez stronę powodową dokumentów nie wynika, że w dniu 2 maja 2016 roku strony zawarły umowę pożyczki, na podstawie której bank udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 26.809,51 zł, a wypłata tej kwoty miała nastąpić przelewem na wskazane w umowie rachunki bankowe. Powódka złożyła dokument zatytułowany „historia operacji na kontrakcie kredytowym”. Ani z tego dokumentu, ani z żadnego innego nie wynika, że istotnie dokonano przelewu pożyczonej pozwanej kwoty na wskazane w § 4 umowy numery rachunków bankowych.

Strona powodowa nie wykazała również zasadności żądania pozwu co do wysokości.

Nie wykazano, aby pozwana nie dotrzymała warunków umowy pożyczki w zakresie terminowego jej spłacenia. Z treści przedłożonego dokumentu „historia operacji na kontrakcie kredytowym” nie wynika na jakiej podstawie dokonano zapisów w poszczególnych rubrykach, ani czy zapisy te odpowiadają rzeczywistym operacjom na rachunku bankowym o numerze (...) w zakresie dotyczącym spłaty pożyczki. Nie jest zatem możliwe zweryfikowanie prawidłowości tych zapisów.

Ponadto oświadczenie zawarte w piśmie z dnia 11 lutego 2019 roku zatytułowane „wypowiedzenie umowy” nie mogło wywołać skutku prawnego w postaci rozwiązania łączącego pozwaną z pożyczkodawcą stosunku umownego i postawienia pożyczki w stan natychmiastowej wymagalności. Zgodnie z przepisem art. 75c ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe bank nie może swobodnie wypowiedzieć umowy pożyczki, gdy pożyczkobiorca popadł w opóźnienie ze spłatą kredytu. Najpierw powinien doręczyć pożyczkobiorcy wezwanie określone w w/w przepisie. Takie wezwanie zawarto w piśmie z dnia 14 stycznia 2019 roku. Strona powodowa nie wykazała jednak, aby pismo to zostało stronie pozwanej doręczone na prawidłowy adres. W treści będącej przedmiotem sporu umowy pozwana wskazała adres przy ul. (...) w S. i był to jedyny adres wskazany przez nią w tym dokumencie. Tymczasem wezwanie do zapłaty zostało skierowane na adres przy ul. (...) w S.. Z żadnego z dołączonych do pozwu dokumentów nie wynika natomiast, aby w związku z zawarciem i wykonaniem umowy pożyczki z dnia 2 maja 2016 roku pozwana wskazała ten adres jako właściwy do dokonywania doręczeń korespondencji.

Ponadto powódka nie wykazała, aby oświadczenie w przedmiocie wypowiedzenia umowy zawarte w piśmie z dnia 11 lutego 2019 roku zostało pozwanej złożone w taki sposób, aby mogła skutecznie zapoznać się z jego treścią. W celu wykazania doręczenia pozwanej tego pisma strona powodowa załączyła kopię przesyłki poleconej o numerze

nadawczym (00) (...), zwróconej do nadawcy jako niepodjęta w terminie. Kopia obejmuje pierwszą stronę przesyłki opatrzoną numerem nadawczym oraz kopię potwierdzenia odbioru. Na ich podstawie nie sposób ustalić, że istotnie w przesyłce opatrzonej w/w numerem nadawczym zostało wysłane oświadczenie w przedmiocie wypowiedzenia umowy, a także i tego, że kopia pierwszej strony przesyłki i kopia potwierdzenia odbioru pochodzą z tej samej przesyłki. Żądanie zapłaty kwoty obejmującej udzieloną pozwaną pożyczkę nie jest wymagalne, co winno skutkować oddaleniem powództwa.

Kurator pozwanej wskazał, że na skutek nie przedłożenia wyciągu z rachunku bankowego nie sposób zweryfikować czy zapisy zawarte w dokumencie „historia operacji na kontrakcie kredytowym” obejmują wszystkie potrącenia i wpłaty. Ponadto w historii operacji na kontrakcie kredytowym wskazano prowizję na kwotę 2.142,08 zł. Z treści umowy nie wynika, aby bank uprawniony było do pobrania prowizji za udzielenie kredytu w wysokości wskazanej w historii operacji na rachunku kredytowym.

Złożone przez stronę powodową dokumenty są dokumentami prywatnymi. Domniemanie wynikające z art. 245 k.p.c. nie jest natomiast równoznaczne z domniemaniem prawdziwości, które sprowadza się do tego, że dokument stanowi dowód tego, co zostało w nim zaświadczone.

W odniesieniu do odsetek kurator zarzucił, że powódka nie wskazała od jakiej kwoty zostały naliczone. Nadto żądanie odsetek w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowej NBP, ale nie wyższych niż odsetki maksymalne za opóźnienie, nie znajduje uzasadnienia w treści łączącej strony umowy. Zgodnie z § 12 w zw. z § 8 umowy powódka uprawniona była do naliczenia od zadłużenia przeterminowanego odsetek w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, a nie w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Pismem z dnia 13 lutego 2023 roku powódka podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie.

W uzasadnieniu pisma wskazano, że zarzuty podniesione przez stronę pozwaną są bezzasadne i nie zasługują na uwzględnienie. W okolicznościach sprawy bezsporne jest, iż doszło do skutecznego zawarcia umowy i wypłaty środków pieniężnych. Sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego byłoby uznanie, że pozwana dokonywała spłaty pożyczki, której nie otrzymała zgodnie z postanowieniami umowy.

Powódka dochowała procedury naprawczej wskazanej w art. 75c ustawy Prawo bankowe. Z uwagi na upływ czasu powód nie ma możliwości przedłożenia wydruku ze strony śledzenia przesyłek dotyczącego pisma z dnia 14 stycznia 2019 roku. Przesyłka o deklarowanych numerach nadania została zarejestrowana przez operatora pocztowego i nadana do pozwanej, o czym świadczy nadanie jej numeru listu przewozowego.

Strona powodowa kierowała wszelką korespondencję na aktualny adres korespondencyjny pozwanej i dochowała tym samym wszelkich procedur celem skutecznego doręczenia pisma. Dla prawidłowego stosowania art. 61 k.c. nie wymaga się badania czy adresat rzeczywiście zapoznał się z oświadczeniem woli, ale weryfikuje się czy istniała taka możliwość. Wskazano przy tym, iż przepis art. 75c nie wymaga od banku bezwzględnego obowiązku restrukturyzacji zadłużenia. Ponadto nie dochowanie wymogów z tego przepisu nie może skutkować bezwzględną nieważnością wypowiedzenia umowy.

W okolicznościach sprawy bezsporny jest fakt, że pozwana zaprzestała spłaty i nie dotrzymała warunków umowy. Do dnia upływu okresu wypowiedzenia nie zostało uregulowane wymagalne zadłużenie. Pismo wypowiedzające umowę skierowane zostało na adres korespondencyjny, który bank posiadał w kartotece klienta, jako właściwy do doręczeń wskazany przez samą pozwaną. Klient posiada w banku swoją kartotekę, gdzie wskazuje adres do korespondencji do wszystkich swoich produktów. Pozwana zgodnie z warunkami umowy była zobowiązana do aktualizowania adresów, pod którymi faktycznie przebywa.

Ponadto strona powodowa wskazała, że w sytuacji gdy w świetle przeprowadzonych dowodów nie sposób uznać wypowiedzenia umowy za skuteczne nie sposób przyjąć, że do chwili wydania wyroku takiego oświadczenia nie doręczono. Oświadczenie zawarte w pozwie spełniało także wszystkie wymagania procedury określonej w art.

75c ustawy Prawo bankowe. Nie jest kwestionowany pogląd judykatury, że pozew też może być w określonych okolicznościach kwalifikowany jako oświadczenie woli, które dotychczas nie zostało złożone.

Powódka udowodniła także wysokość dochodzonego pozwem roszczenia, co wykazywał nie tylko wyciąg z ksiąg banku, ale także historia operacji wykonanych na koncie kredytowym oraz pismo kierowane do pozwanej w przedmiocie aktualnego salda zadłużenia, w tym zaległych rat. Pozwana nie kwestionowała wysokości zadłużenia w trakcie trwania umowy.

Powódka podkreśliła, że pozwana dokonała częściowej spłaty zadłużenia, co należy interpretować jako uznanie roszczenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania, a także rozumiała i akceptowała warunki umowy. Przejawem uznania niewłaściwego może być w szczególności zapłata części długu.

### **Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 2 maja 2016 roku N. K. zawarła z (...) Bankiem (...) spółką akcyjną z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...).

W treści umowy wskazano adres N. K.: 73-110 S., ul. (...).

(...) S.A. udzielił pożyczkobiorcy pożyczki gotówkowej w kwocie 26.809,51 zł, obejmującej:

- 1) całkowitą kwotę pożyczki, określoną w ust. 2,
- 2) kwotę przeznaczoną na zapłatę kosztów związanych z udzieleniem pożyczki, wymienionych w § 2 – jeżeli koszty te, zgodnie z wolą pożyczkobiorcy podlegają kredytowaniu przez (...) S.A (§ 1 ust.1).

Całkowita kwota pożyczki wynosi (kwota pożyczki bez kredytowanych kosztów pożyczki) 24.667,43 zł (§ 1 ust. 2).

Całkowity koszt pożyczki wynosi 18.055 zł (§ 1 ust. 3).

Całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę wynosi 42.722,43 zł. Całkowita kwota do zapłaty jest sumą całkowitej kwoty pożyczki i całkowitego kosztu pożyczki (§ 1 ust. 4).

Rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosi 12,67 % (§ 1 ust. 5).

Do wyliczenia wysokości o których mowa w ust. 1-5 przyjmuje się, że umowa pożyczki będzie obowiązywać przez czas, na który została zawarta oraz że (...) S.A. i pożyczkobiorca wypełnią zobowiązania wynikające z umowy pożyczki w terminach określonych w tej umowie (§ 1 ust. 6).

Pożyczkobiorca zobowiązuje się do zapłaty przy wypłacie przez (...) S.A. pożyczki kosztów, obejmujących prowizję za udzielenie pożyczki w wysokości 2.142,08 zł (§ 2).

Wypłata pożyczki nastąpi jednorazowo w dniu 2 maja 2016 roku w kwocie 21.667,43 zł przelewem na rachunek bankowy (...) w (...). Pozostała kwota przelewem na rachunek bankowy (...) (§ 4 ust. 1).

Kwota pożyczki, o której mowa w § 1 ust. 1 jest oprocentowana według zmiennej stopy procentowej stosowanej przez (...) S.A. dla pożyczek gotówkowych, która w dniu zawarcia umowy wynosi 9,99% w stosunku rocznym (§ 5 ust. 1).

Pożyczkobiorca jest zobowiązany do spłaty pożyczki wraz z odsetkami w 120 równych ratach kapitałowo-odsetkowych, płatnych w okresach miesięcznych, w wysokości i terminach wyszczególnionych w planie spłaty, który stanowi integralną część umowy. Plan spłaty jest wręczony pożyczkobiorcy przy zawieraniu umowy (§ 6 ust. 1).

Pierwsza i ostatnia rata są ratami wyrównującymi, tj.: 1) w wyższej wysokości niż pozostałe raty, w przypadku gdy dana rata obejmuje okres obrachunkowy dłuższy niż jeden miesiąc, ale nie dłuższy niż dwa miesiące, 2) w niższej wysokości niż pozostałe raty, w przypadku gdy rata obejmuje okres obrachunkowy krótszy niż jeden miesiąc (§ 6 ust. 2).

Spląty rat bęą dokonywane przez (...) S.A. w drodze potrącenia wymagalnych należności ze środków pięiężnych na rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym pożyczkobiorcy numer (...) prowadzonym przez (...) S.A. (§ 6 ust. 3).

Pożyczkobiorca zobowiązuje się do zapewnienia środków pięiężnych na spląę raty na rachunku, o którym mowa w ust. 3 w terminach ustalonych w planie spląę (§ 6 ust. 4).

Wpląty na rachunek, o którym mowa w ust. 3 są przez (...) S.A. zaliczane na poczet należności w następującej kolejności: prowizje i opląty, odsetki od zadłużenia przeterminowanego, odsetki zaległe, zadłużenie przeterminowane z tytułu pożyczki, odsetki bieżące, zadłużenie z tytułu pożyczki (§ 6 ust. 5).

Kwoty niesplaconych w całości lub w części rat pożyczki – w terminach określonych w planie spląę – stają się następnego dnia po upływie tych terminów zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym (§ 8 ust. 1).

W przypadku nie splącenia raty w terminie (...) S.A. pobiera od kwoty zaległej raty pożyczki odsetki według zmiennej stopy procentowej zadłużenia przeterminowanego (§ 8 ust. 3).

Stopa procentowa, o której mowa w ust. 2, odpowiada aktualnej wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikającej z powszechnie obowiązujących przepisów prawa i w dniu zawarcia umowy wynosi dwukrotność sumy stopy referencyjnej NBP i 5,5%, tj. 14% w stosunku rocznym (§ 8 ust. 3).

(...) S.A. może obniżyć kwotę przyznanej pożyczki lub wypowiedzieć umowę pożyczki w przypadku:

- 1) niedotrzymania przez pożyczkobiorcę warunków określonych w umowie,
- 2) utraty przez pożyczkobiorcę zdolności kredytowej,
- 3) zagrożenia upadłością pożyczkobiorcy (§ 11 ust.1).

W przypadkach, o których mowa w ust. 1 termin wypowiedzenia umowy wynosi 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością pożyczkobiorcy 7 dni i jest liczony od dnia następnego po dniu odebrania przez pożyczkobiorcę przesyłki poleconej zawierającej wypowiedzenie nadanej za zwrotnym potwierdzeniem odbioru (§ 11 ust. 2).

(...) S.A. wysyła wypowiedzenie umowy na piśmie na ostatni adres korespondencyjny pożyczkobiorcy (§ 11 ust. 3).

W następnym dniu po upływie terminu wypowiedzenia umowy, całość zadłużenia z tytułu umowy staje się zadłużeniem wymagalnym i przeterminowanym, od którego (...) S.A. nalicza i pobiera odsetki według stopy procentowej, o której mowa w § 8 (§ 12 ust. 1).

Od chwili powstania zadłużenia wymagalnego i przeterminowanego (...) S.A. ma prawo podjąć działania zmierzające do odzyskania należności, co wiąże się z poniesieniem przez pożyczkobiorcę kosztów wezwań do zapłaty (monitów) określonych w taryfie (§ 12 ust. 2).

(...) S.A. przesyła korespondencję dotyczącą umowy na adres pożyczkobiorcy wskazany w umowie lub na inny adres wskazany po zawarciu umowy (§ 14 ust. 1).

Pożyczkobiorca zobowiązuje się niezwłocznie powiadomić (...) S.A. o zmianie swojego nazwiska, adresu oraz miejsca pracy (§ 14 ust. 2).

Dowód:

- umowa pożyczki z dnia 2 maja 2016 roku, k. 23-26.

Pierwsza rata pożyczki (...) w wysokości 574,43 zł miała być płatna w dniu 1 lipca 2016 roku, natomiast sto osiemnaście kolejnych rat w wysokości 354,30 zł w pierwszym dniu każdego kolejnego miesiąca. Termin ostatniej raty w wysokości 340,60 zł został ustalony na dzień 1 czerwca 2026 roku.

Dowód:

- harmonogram spłat, k. 26-28.

W dniu 2 maja 2016 roku otwarto rachunek techniczny o nr (...), z którego w dniu 2 maja 2016 roku kwotę 2.142,08 zł potrącono z tytułu prowizji, sumę 21.667,43 zł przelano na rachunek bankowy (...), a kwotę 3.000 zł na rachunek bankowy nr (...).

Dowód:

- potwierdzenie przelewu, k. 230,

- zestawienie operacji, k. 231.

W piśmie z dnia 14 stycznia 2019 roku (...) Bank (...) S.A. poinformował N. K., że wystąpiło zadłużenie wymagalne z tytułu umowy nr (...), które wynosi: 1.060,78 zł, w tym: kapitał przeterminowany – 499,58 zł, odsetki od zadłużenia przeterminowanego – 561,20 zł, opłaty bankowe – 0,00 zł. Zadłużenie niewymagalne – 22.037,77 zł. Wskazano, że kwotę zadłużenia wymagalnego należy wpłacić w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania niniejszego pisma na rachunek, z którego dotychczas dokonywane były spłaty zadłużenia z tytułu w/w umowy.

Niedotrzymanie przez kredytobiorcę warunków określonych w umowie upoważnia (...) S.A. do wypowiedzenia umowy i postawienia niespłaconej należności w stan wymagalności, po terminie wypowiedzenia.

Jednocześnie poinformowano o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Decyzja o restrukturyzacji zostanie podjęta przez bank w zależności od dokonanej oceny sytuacji finansowej i gospodarczej klienta. Termin na złożenie wniosku o restrukturyzację wynosi 14 dni roboczych od daty otrzymania niniejszego pisma.

Pismo to zostało wysłane na adres przy ul. (...) w S.. Pismo to zostało doręczone w dniu 18 stycznia 2019 roku.

Dowód:

- pismo z dnia 14 stycznia 2019 roku wraz z wydrukiem ze strony śledzenia przesyłek, k. 17-18,

- kopia księgi nadawczej, k. 240-242.

W piśmie z dnia 11 lutego 2019 roku (...) Bank (...) S.A. oświadczył, że zgodnie z postanowieniami umowy nr (...), w związku z brakiem spłaty zadłużenia wymagalnego, wypowiada przedmiotową umowę w części dotyczącej warunków spłaty. Termin wypowiedzenia wynosi 30 dni i liczy się od dnia następującego po dniu doręczenia niniejszego wypowiedzenia.

Zadłużenie wymagalne na dzień sporządzenia niniejszego dokumentu wynosi 1.066,14 zł, w tym zaległy kapitał (w tym odsetki skapitalizowane) – 499,58 zł, zaległe odsetki – 554,97 zł, odsetki od zaległego kapitału i odsetek skapitalizowanych – 11,59 zł, opłaty i prowizje bankowe – 0,00 zł.

Całe zadłużenie z tytułu w/w umowy na dzień sporządzenia niniejszego dokumentu wynosi 22.284,86 zł, w tym: kapitał (w tym odsetki skapitalizowane) – 22.537,35 zł, odsetki – 747,51 zł, opłaty i prowizje bankowe – 0,00 zł.

Pismo to zostało wysłane N. K. na adres przy ul. (...) w S. i powróciło do nadawcy jako nie podjęte w terminie.

Dowód:

- pismo z dnia 11 lutego 2019 roku wraz z potwierdzeniem nadania, k. 14-16.

W piśmie z dnia 12 kwietnia 2019 roku (...) Bank (...) S.A., w związku z wypowiedzeniem warunków spłaty umowy nr (...), wezwał N. K. do zapłaty kwoty 23.676,35 zł przysługującej z następujących tytułów:

- 1) kapitału – 22.537,25 zł,
- 2) odsetek zapadłych – 1.052,00 zł,
- 3) odsetek karnych – 87,33 zł,
- 4) prowizji i opłat – 0,00 zł

oraz dalszych należnych odsetek naliczanych na bieżąco według zmiennej stopy procentowej wynoszącej na dzień dzisiejszy 14,00 % w stosunku rocznym, w terminie 7 dni, licząc od dnia doręczenia niniejszego wezwania.

W/w pismo zostało wysłane na adres przy ul. (...) w S. i powróciło do nadawcy jako nie podjęte w terminie.

Dowód:

- pismo z dnia 12 kwietnia 2019 roku wraz z potwierdzeniem nadania, k. 19-22.

W dniu 19 czerwca 2019 roku (...) S.A. wystawiła wyciąg z ksiąg bankowych nr (...). W treści dokumentu wskazano, że specjalista K. Ś. i starszy specjalista J. W. stwierdzają, że na podstawie ksiąg na dzień 19 czerwca 2019 roku figuruje w nich wymagalne zadłużenie N. K., zam. ul. (...) S., z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 2 maja 2016 roku. Na wymagalne zadłużenie składają się: należność główna w wysokości 22.537,35 zł i odsetki za okres od dnia 12 października 2018 roku do dnia 19 czerwca 2019 roku w wysokości 1.727,14 zł.

Dowód:

- wyciąg, k. 29,

- pełnomocnictwo, k. 35-36.

W dokumencie Historia operacji na kontrakcie kredytowym stwierdzono, że w dniu 2 maja 2016 roku nastąpiło uruchomienie kredytu. W dokumencie tym ostatnią spłatę wymagalnego kapitału i odsetek karnych wskazano na dzień 23 października 2018 roku, a ostatnią spłatę wymagalnych odsetek na dzień 12 listopada 2018 roku.

Dowód:

- Historia operacji na kontrakcie kredytowym, k. 30-33.

### **Sąd Rejonowy zważył, co następuje:**

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka, jak wynika z treści uzasadnienia żądania pozwu, wywodziła roszczenie z umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 2 maja 2016 roku, na podstawie której udzieliła pozwanej pożyczki gotówkowej w kwocie 26.809,51 zł, a pozwana zobowiązała się kwotą tą zwrócić wraz z odsetkami w 120 miesięcznych ratach, począwszy od dnia 1 lipca 2016 roku.

Zgodnie z treścią przepisu art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Na podstawie przepisu art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 roku, Nr 121, poz. 715 ze zm.) przez umowę o

kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1).

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zaoficerowane przez stronę powodową. Podkreślenia jednak wymagało, że dowody przedłożone przez powódkę okazały się niewystarczające dla uwzględnienia wniesionego powództwa.

Strona pozwana reprezentowana w niniejszym postępowaniu przez kuratora, zaprzeczyła zasadności żądania pozwu tak co do zasady jak i wysokości, podnosząc w odpowiedzi na pozew szereg zarzutów przeciwko żądaniu pozwu.

W tym miejscu wskazać należy, że stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Uregulowanie przepisu art. 6 k.c. stanowi o ciężarze dowodu w sensie materialnoprawnym i wskazuje, kogo obciążają skutki nieudowodnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przywołanego przepisu, powód jest zobowiązany do wykazania wszystkich okoliczności uzasadniających jego roszczenie tak co do zasady jak i wysokości. Pozwany zaś, który odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. Spoczywający na pozwanym obowiązek dowiedzenia okoliczności wskazujących na wygaśnięcie zobowiązania nie może wyprzedzać ciężarowego na powodzie obowiązku udowodnienia powództwa. Podkreślić jednakże należy, że art. 6 k.c. rozumiany być musi przede wszystkim w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06). Obowiązek przedstawienia dowodów, zgodnie z przepisem art. 3 k.p.c. spoczywa na stronach, zaś ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Nie wymagają jednak dowodu – stosownie do przepisu art. 229 k.p.c. – fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Nadto zgodnie z zasadą kontradiktoryjności, rządzącą procesem cywilnym, rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). To strona powodowa, która domaga się zapłaty pewnej należności na drodze sądowej, winna co do zasady wykazać, iż należność ta – oznaczona co do wysokości, tytułu i daty płatności – nie została przez jej przeciwnika procesowego uiszczona.

W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki strona powodowa jest zobowiązana udowodnić, stosownie do treści przepisu art. 6 k.c., że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniosła na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku oraz że biorący pożyczkę w ramach obowiązku zwrotu tej samej ilości pieniędzy, powiększonej o inne świadczenia wynikające z umowy, winien zapłacić powódce określoną umownie kwotę. To na pozwanym w sprawie o zapłatę spoczywa ciężar wykazania, że spełnił świadczenie w całości lub w wysokości wyższej niż wskazuje na to dochodzący zapłaty.

W ocenie Sądu strona powodowa wykazała zawarcia z pozwaną N. K. w dniu 2 maja 2016 roku umowy pożyczki nr (...), a także to, iż wykonała swoje zobowiązanie wynikające z umowy i przekazała pozwanej kwotę pożyczki. Na powyższe wskazywały dokumenty załączone do akt niniejszej sprawy, tj. umowa z dnia 2 maja 2016 roku, na której widniały podpisy przedstawiciela banku i pozwanej, podpisany przez obie strony harmonogram spłaty pożyczki oraz potwierdzenia przelewów kwot pożyczki na rachunki pozwanej wskazane w umowie i zestawienie transakcji z dnia 2 maja 2016 roku na rachunku technicznym. W oparciu o w/w materiał dowodowy Sąd ustalił, iż doszło do zawarcia umowy między (...) Bankiem (...) spółką akcyjną z siedzibą w W., a N. K., a także, że w wykonaniu tej umowy pożyczkodawca przeniósł na własność biorącego kwotę pieniężną określoną w umowie.



W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała jednak, iż doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy nr (...) z dnia 2 maja 2016 roku, co skutkowało uznaniem braku wymagalności dochodzonego pozwem roszczenia i w konsekwencji oddaleniem powództwa.

Jak wynikało z treści zawartej umowy N. K. wskazała adres zamieszkania w S. przy ul. (...). Zgodnie z § 14 ust. 1 umowy (...) S.A. przesyła korespondencję dotyczącą umowy na adres pożyczkobiorcy wskazany w umowie lub na inny adres wskazany po zawarciu umowy. Z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową wynika, że korespondencja do pozwanej wysyłana była zarówno na w/w adres w S., jak i na adres przy ul. (...) w S.. Brak jakichkolwiek dowodów świadczących o tym, aby pozwana wskazała drugi z w/w adresów jako właściwy do doręczenia jej korespondencji. Tym bardziej, iż w zakresie wysyłanych do pozwanej pism wystąpiła pewna niekonsekwencja. Mianowicie pismo wzywające do zapłaty datowane na dzień 14 stycznia 2019 roku zostało skierowane na adres przy ul. (...) w S., natomiast wypowiedzenie umowy datowane na dzień 11 lutego 2019 roku i wezwanie z dnia 12 kwietnia 2019 roku na adres przy ul. (...) w S.. Po czym następnie w wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 19 czerwca 2019 roku wskazano ponownie adres przy ul. (...) w S.. Powyższe wskazuje na uzasadnione wątpliwości co do prawidłowości i skuteczności doręczeń pism dokonywanych przez pożyczkodawcę. Jakkolwiek pełnomocnik powódki wskazał w piśmie z dnia 13 lutego 2023 roku, że powódka kierowała wszelką korespondencję na aktualny adres korespondencyjny pozwanej i dochowała tym samym wszelkich procedur celem skutecznego doręczenia pisma. Powyższe pozostaje jednak jedynie w sferze twierdzeń strony powodowej i nie zostało wykazane za pomocą dowodów, co pozwoliłoby na poczynienie ustaleń w tym zakresie po myśli powódki. Z pism kierowanych do pożyczkobiorcy jedynie wypowiedzenie umowy zostało wysłane na adres przy ul. (...) w S., tj. na adres wynikający z umowy. Przy czym, mając powyższe na uwadze, nie sposób uznać, aby pozwana została skutecznie poinformowana o możliwości restrukturyzacji zadłużenia na podstawie art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe. Zgodnie z tym przepisem jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych (ust. 1). W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia (ust. 2). Bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy (ust. 3). Restrukturyzacja, o której mowa w ust. 1, dokonywana jest na warunkach uzgodnionych przez bank i kredytobiorcę (ust. 4). Bank, w przypadku odrzucenia wniosku kredytobiorcy o restrukturyzację zadłużenia, przekazuje kredytobiorcy, bez zbędnej zwłoki, szczegółowe wyjaśnienia, w formie pisemnej, dotyczące przyczyny odrzucenia wniosku o restrukturyzację (ust. 5). Przepisy ust. 1-5 stosuje się odpowiednio do umów pożyczek pieniężnych (ust. 6). Przepis ten został wprowadzony ustawą z dnia 25 września 2015 roku o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych ustaw. Z przepisu art. 12 tej ustawy wynika, że banki oraz spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dostosują swoją działalność do wymagań określonych w art. 75c ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. W dacie złożenia oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy w przedmiotowej sprawie Bank był zobowiązany do uprzedniego wdrożenia procedury wynikającej z przepisu art. 75c Prawa bankowego przed wypowiedzeniem umowy pożyczki.

Bank nie może swobodnie wypowiedzieć umowy kredytowej/umowy pożyczki, gdy pożyczkobiorca popadł w opóźnienie ze spłatą pożyczki. Najpierw powinien doręczyć pożyczkobiorcy wezwanie określone w art. 75c ust. 1-2 ustawy Prawo bankowe oraz odczekać do upływu dodatkowego terminu na spłatę zadłużenia wyznaczonego w wezwaniu, nie krótszego niż 14 dni roboczych. Dopiero po upływie tego terminu bank może złożyć wobec pożyczkobiorcy oświadczenie woli w sprawie wypowiedzenia umowy. Nie jest przy tym istotne, czy wypowiedzenie następuje ze względu na niedotrzymanie przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu, czy utratę zdolności kredytowej. W ocenie Sądu w przypadku gdy powyższe przesłanki nie zostały spełnione, czynność prawna banku polegająca na wypowiedzeniu umowy nie wywołuje skutków prawnych i nie prowadzi do rozwiązania wężła obligacyjnego łączącego strony. Jak wskazał Sąd Najwyższy w treści uzasadnienia wyroku z dnia 18 czerwca 2021 roku, sygn. akt IV CSKP 92/21 naruszenie przez bank wymogów z art. 75c pr. nie skutkuje nieważnością wypowiedzenia w rozumieniu art. 58 § 1 k.c., skoro przepisy pr. bank. takiej sankcji nie przewidują. Natomiast w świetle celu i charakteru

prawnego art. 75c pr. bank., w kontekście brzmienia art. 12 noweli pr. bank. z dnia 25 września 2015 r., pominięcie tej obowiązkowej procedury przez bank czyni dokonane wypowiedzenie kredytu bezskutecznym. Brak podjęcia przez bank ustawowo przewidzianych czynności, które poprzedzają wypowiedzenie, czynią wypowiedzenie przedwczesnym. W sytuacji, w której dana czynność prawna, w tym wypadku wypowiedzenie umowy, jest przedwczesna, to z tej przyczyny nie może być kwalifikowana jako nieważna, lecz bezskuteczna z tego względu, że nie została poprzedzona dokonaniem innych wymaganych ustawą czynności. W orzecznictwie wskazuje się także na sankcję nieważności w przypadku niezastosowania przez bank w/w przepisu. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 28 sierpnia 2019 roku, sygn. akt I ACa 466/18 zgodnie z określoną ustawą procedurą w pierwszej kolejności powód winien doręczyć kredytobiorcy wezwanie określone w art. 75c ust. 1-2, następnie odczekać do upływu dodatkowego terminu na spłatę zadłużenia wyznaczonego w wezwaniu (nie krótszego niż 14 dni roboczych). Dopiero po upływie tego terminu bank może złożyć wobec kredytobiorcy oświadczenie woli w sprawie wypowiedzenia umowy kredytowej. W przypadku gdy powyższe przesłanki nie zostały spełnione, czynność prawna banku polegająca na wypowiedzeniu umowy jest nieważna (art. 58 § 1 k.c.). W szczególności nie prowadzi ona do wymagalności wierzytelności banku o spłatę tej części kredytu, co do której kredytobiorca nie pozostawał w opóźnieniu. Przepis art. 75c prawa bankowego ma charakter semidypozytywny, co oznacza, że może być zmieniony w umowie kredytu albo osobnym porozumieniu jedynie na korzyść kredytobiorcy (np. przez wydłużenie terminu na złożenie wniosku w sprawie restrukturyzacji kredytu). (vide T. Czech w publikacji: Obowiązki banku w razie opóźnienia kredytobiorcy ze spłatą kredytu, opublikowano: M.Pr.Bank. (...) - 78 oraz Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 14.01.2019 r., V ACa 93/18 lex nr 2668705). Niezależnie jednak od przyjętej koncepcji w zakresie skutków niezachowania przez bank procedury z art. 75c ustawy Prawo bankowe uznać należy, że nie dochodzi do rozwiązania umowy na skutek złożonego przez bank oświadczenia o jej wypowiedzeniu. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Jak bowiem uprzednio wskazano pismo zawierające wezwanie do zapłaty i informację o możliwości restrukturyzacji zadłużenia wysłane zostało na adres pozwanej, który nie był adresem wskazanym w umowie, a z materiałów zgromadzonych w sprawie nie wynikało, aby N. K. dokonywała w tym zakresie zmiany zgodnie z § 14 umowy.

W ocenie Sądu nie sposób przy tym uznać aby w toku niniejszego postępowania mogło dojść do sanowania w/ w nieprawidłowości. Po pierwsze bowiem informacja z art. 75c ustawy Prawo bankowe musi wyprzedzać złożenie oświadczenia o wypowiedzeniu, a nie być złożona jednocześnie z nim. Ponadto podkreślenia wymaga, iż w toku niniejszego postępowania pozwana nie występowała osobiście, a była reprezentowana przez kuratora ustanowionego dla strony nieznannej z miejsca pobytu. Nie sposób zatem przyjąć, aby doręczenie kuratorowi odpisu pozwu wraz z załącznikami mogło być uznane za złożenie oświadczenia o wypowiedzeniu umowy samej stronie, albowiem kurator jest uprawniony jedynie do działania za stronę w postępowaniu sądowym, a nie do przyjmowania oświadczeń o charakterze materialnoprawnym

Mając to na uwadze Sąd doszedł do przekonania, że roszczenie powódki nie jest wymagalne, a umowa z dnia 2 maja 2016 roku nie została skutecznie rozwiązana, przy czym termin płatności ostatniej raty ustalono na dzień 1 czerwca 2026 roku.

Niezależnie od powyższego w ocenie Sądu powódka nie wykazała dochodzonego pozwem roszczenia także co do wysokości.

Dla uzasadnienia dochodzonej pozwem sumy powódka przedłożyła wyciąg z ksiąg banku podpisany przez umocowane do tego osoby oraz dokument – Historia operacji na kontrakcie kredytowym.

Powódka przedstawiła wyciąg z ksiąg banku, w którym wskazano kwotę należności głównej – 22.537,35 zł i odsetek za okres od dnia 12 października 2018 roku do dnia 19 czerwca 2019 roku. Zgodnie z art. 95 ust. 1 Prawa bankowego na gruncie postępowania cywilnego wyciąg z ksiąg bankowych jest dokumentem prywatnym, a zatem stosownie do treści przepisu art. 245 k.p.c., stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokumenty prywatne korzystają z domniemania autentyczności oraz domniemania, że osoba, która podpisała dokument, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokumenty prywatne nie korzystają natomiast z domniemania prawdziwości zawartych w nich oświadczeń, a więc każda osoba mająca w tym interes prawny

może stwierdzić i dowodzić, że treść złożonych oświadczeń nie odpowiada stanowi rzeczywiście (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2007 roku, V CSK 441/06 oraz postanowienie tego Sądu z dnia 15 kwietnia 1982 r., III CRN 65/82). Nie oznacza to oczywiście, że dokument taki nie może stanowić dowodu w sprawie. Dowód z dokumentu prywatnego jest dopuszczalny w postępowaniu cywilnym i podlega ocenie sądu jak każdy inny dowód, według własnego przekonania sądu, na podstawie wszechstronnego rozważenia całego materiału dowodowego (art. 233 § 1 k.p.c.). Dokument prywatny stanowi zatem pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania (por. wyrok NSA w W. z dnia 25 sierpnia 2017 roku, I OSK (...)). Nie ma zatem przeszkód prawnych, aby sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy, o ile strona, na której ciąży ciężar dowodu w zakresie udowodnienia prawdziwości dokumentu prywatnego, obowiązkowi temu podoła. Wskazać jednakże należy, że moc dowodowa dokumentu prywatnego jest słabsza, niż dokumentu urzędowego, ponieważ nie korzysta on z domniemania, że jego treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym.

Przedłożony do akt wyciąg stanowi dowód tego, że K. Ś. i J. W., które dokument ten – na podstawie udzielonych im pełnomocnictw – podpisały, oświadczyły, że w księgach powodowego banku figuruje zadłużenia N. K. z umowy pożyczki z dnia 2 maja 2016 roku we wskazanych w tym dokumencie kwotach. Kurator pozwanej zakwestionował wysokość zadłużenia, na którą powołała się powódka. Ciężar udowodnienia prawdziwości zawartego w wyciągu z ksiąg banku oświadczenia co do wysokości zadłużenia, spoczywał – w okolicznościach faktycznych sprawy – na stronie powodowej.

W ocenie Sądu powódka nie sprostала obciążającemu ją ciężarowi dowodowemu w zakresie wykazania wysokości dochodzonego roszczenia. Jak już uprzednio wskazano nie wykazano, aby doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy. Ponadto, celem wykazania wysokości kwoty pozostałej do zapłaty powódka przedłożyła poza wyciągiem jedynie wydruk historii operacji na kontrakcie kredytowym. Kurator pozwanej zakwestionował wartość dowodową w/w dokumencie wskazując na brak możliwości weryfikacji zapisów w nim umieszczonych z historią rachunku bankowego, w tym także celem ustalenia czy na rachunku nie zostały zapewnione środki na zapłatę należności na rzecz banku z tytułu umowy z dnia 2 maja 2016 roku. W odpowiedzi na powyższe strona powodowa nie złożyła dokumentów, w tym wyciągu z rachunku bankowego pozwanej, co pozwoliłoby na ustalenie prawidłowości wyliczenia dochodzonej pozewem kwoty. Ponadto z treści załączonych dokumentów nie wynikało w jaki sposób (od jakiej sumy i przy uwzględnieniu odsetek w jakiej wysokości) powódka wyliczyła kwotę 1.727,14 zł dochodzoną tytułem skapitalizowanego roszczenia odsetkowego. Także wskazanie żądania dalszych odsetek od należności głównej w wysokości 4-krotności stopy lombardowej NBP nie znajdowało uzasadnienia w treści zawartej umowy.

W ocenie Sądu na gruncie niniejszego postępowania brak było także podstaw, aby jakiegokolwiek zachowanie pozwanej kwalifikować jako uznanie długu. Przy czym dokonanie oceny, czy zachowanie dłużnika należy rozumieć jako niewłaściwe uznanie długu, wymaga szczegółowej analizy okoliczności towarzyszących temu zachowaniu. Okoliczności niniejszej sprawy i ustalony stan faktyczny nie przemawiały natomiast za kwalifikacją zachowania pozwanej jako uznania długu jaki miałby na niej ciążyć z tytułu zawarcia umowy pożyczki i zapłaty kwoty dochodzonej w niniejszym postępowaniu. Po pierwsze strona powodowa nie przedłożyła żadnych dowodów wskazujących na takie zachowanie pozwanej, w tym także w zakresie spełnienia świadczenia we wcześniejszym okresie. Ponadto fakt wcześniejszego regulowania należności w postaci spłaty rat pożyczki i to w okresie przed złożeniem przez powódkę oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, nie może stanowić samoistnej przesłanki do uznania, iż pozwany uznaje dług w zakresie rat i należności za okres późniejszy, w rozmiarze który wynika z żądania pozwu.

Mając na uwadze zaprezentowane powyższe rozważania Sąd oddalił powództwo o czym orzekł w sentencji wyroku z dnia 3 kwietnia 2023 roku.